

[Undervisningsministeren.]

paa det kongelige Teater; for øvrigt har min Mening ingen Betydning for Teaterchefen, han har ganske selvstændigt afgjort denne Sag. Da Spørgsmaalet er draget frem, har jeg villet sige det her. Stykket gik saa ovre i Odense; jeg tror ikke, det blev nogen Succes. Det er min personlige Mening, men den har ingen Betydning, jeg er ikke Raadgiver eller Censor ved det kongelige Teater med Hensyn til Antagelsen af Stykker, men jeg tror ikke, det var blevet nogen Succes.

Naar det ærede Medlem Hr. Bindsløv endvidere nævnte „Ordet“ — ja, saa har jeg ogsaa før hørt Kritik over, at det kongelige Teater ikke tog dette Stykke. Det kan være, det havde været rigtigt, forstandigt og klogt, og at det var blevet en Succes. Ingen ved det i Forvejen. Der er det mærkverdige med Teaterstykker, at i Virkeligheden kan ingen i Forvejen sige, om det vil blive en Succes eller ej, det ved man først, naar Successen er der eller ikke er der. Da „Ordet“ kom op paa Betty Nansen-Teatret, var der gaaet en ganske overordentlig stærk og meget betydende Reklame forud, og som et Led i denne Forhaandsreklame var der gaaet Rygter om, at det kongelige Teater ikke vilde optage Stykket, fordi det var blasfemisk. Det trak, saa skulde man ud at se det. Saaledes var der gaaet en hel Del Ting forud, som gjorde det til en Succes, maaske ogsaa den Skuespiller, som de havde i Hovedrollen derude, bidrog dertil. Som sagt, man ved aldrig paa Forhaand, om et Stykke bliver Succes; „Ordet“ kunde saamænd godt være blevet en Fiasko i Stærkassen, ingen kan paa Forhaand vide det. Jeg kan nævne et Eksempel i denne Vinter fra et Privatteater her i København. Det havde en Forestilling, der var sat meget ind paa. Det tegnede til en Fiasko, i hvert Fald ikke til nogen Succes, men de blev ved Maaned efter Maaned og fik det endelig banket op til en Succes. Saa er der jo ogsaa Spørgsmaalet, hvor meget det, man kalder Succes, altsaa økonomisk, er værd for Stats-teatret. Det skal jo ikke være det eneste, det er ikke det eneste afgørende.

Jeg har her villet sige disse Ord om Teaterchefen. Han hører netop ikke til de Mænd, der taler andre efter Munden; han er en overordentlig selvstændig, karakterfast Mand.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt bebrejdede mig, at jeg ikke, som Loven foreskrev, snarest havde forelagt Forslag til en Nyordning. Det maa jeg mene, jeg har gjort. Jeg tog straks sidste Sommer fat paa Forhandling til mange Sider. Det endte saa

med Forhandlingerne med Statsradiofonien. De var ikke alle saa lette, der var mange Ting, der skulde skaffes oplyst, ogsaa alle Slags Enkeltheder, men jeg var allerede i Efteraaret klar over, at det var den Vej, jeg vilde gaa, og derfor forelagde jeg paa Finanslovsforslaget, der blev fremlagt her i Oktober, Forslag om de 750 000 Kr.

Dermed havde jeg i Virkeligheden forelagt et Forslag. Der stod ikke i Loven af 1930, at jeg skulde fremsætte Lovforslag, men for øvrigt er jo en Finanslov ogsaa en Lov. Det gjaldt da bare om at paavise overfor Rigsdagen, at jeg vilde være i Stand til at administrere det kongelige Teater med denne Bevilling paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og saa snart Forhandlingerne med Statsradiofonien var til Ende paa en saadan Maade, at jeg mente, jeg med god Samvittighed kunde gaa til Rigsdagen med en Ordning, der efter min Mening var forsvarlig, saa gjorde jeg det, og det rigtige Tidspunkt der var jo netop mellem anden og tredje Behandling af Finanslovsforslaget. Jeg maa altsaa afvise denne Bebrejdelse.

Ja, men det er ingen Nyordning, mente maaske det ærede Medlem, han sagde det maaske ogsaa. Jo vist er det det. Det er netop en Nyordning med det ganske afgørende Punkt, at vi kommer bort fra Forstrækningsordningen, og at Statens Teater — jeg har sagt det Gang paa Gang i Finansudvalget, jeg har ogsaa sagt det offentligt — kommer ind under Budgettets Tvang og Tugt. Der skal det være. For saa vidt kan jeg ligesom det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, der talte her i Eftermiddags, ikke have noget imod en vis skarp Kritik, for den kan Teatret have udmærket godt af. Teatret skal ind under Budgettets Tugt, det skal som enhver anden Statsinstitution have et Budget, som det er dets Æresforpligtelse at overholde. Men saadan har det ikke været i 30 Aar, og det har været en af de uheldige Sider ved det kongelige Teater.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt brugte en meget mærkelig Udtalelse, en Udtalelse, der syntes at tyde paa, at han i det Øjeblik var noget uligevægtig. Han sagde: Vi har haft en Lovgivning, hvorved de kunde spille væk og bruge, hvad de trængte til af Penge. Ja vel. Saa blev der raabt op fra en Side nede i Salen: Ja, men det var jo Venstres Ordning. Saa svarede det ærede Medlem: Nej, ja maaske oprindeligt, men det var jo under en Række radikale Ministerier, denne Ordning blev forlænget Gang efter Gang. Det ærede Medlem er jo her fuldkommen vildfarende, fuldkommen vild-